

Hof van Cassatie van België

Arrest

Nr. P.06.0759.F

I. T. G.-P.,

II. F. D.,

Mr. Xavier Magnée, advocaat bij de balie te Brussel,

beide cassatieberoepen tegen

1. CENTRUM VOOR GELIJKHEID VAN KANSEN EN VOOR RACISMEBESTRIJDING, openbare instelling,
2. LIGA VOOR MENSENRECHTEN, vereniging zonder winstoogmerk,
3. BEWEGING TEGEN RACISME, ANTISEMITISME EN XENOFOBIE, vereniging zonder winstoogmerk

I. RECHTSPLEGING VOOR HET HOF

De cassatieberoepen zijn gericht tegen een arrest, op 18 april 2006 gewezen door het Hof van Beroep te Brussel, correctionele kamer.

De tweede eiser voert drie middelen aan in een memorie waarvan een voor eensluidend verklaard afschrift aan dit arrest is gehecht.

Raadsheer Jean de Codt heeft verslag uitgebracht.

Advocaat-generaal Raymond Loop heeft geconcludeerd.

II. BESLISSING VAN HET HOF

A. Over het cassatieberoep dat door D. F. tegen de beslissing op de strafvordering is ingesteld :

Over het eerste middel:

1. De eiser verwijt het bestreden arrest dat het de strafvordering niet onontvankelijk heeft verklaard die tegen hem is ingesteld wegens overtredingen van de Wet van 30 juli 1981 tot bestraffing van bepaalde door racisme of xenofobie ingegeven daden.

Hij zet uiteen dat aangezien hij op 13 juni 2004 in de Brusselse Hoofdstedelijke Raad alsook in het parlement van de Franse Gemeenschap werd verkozen, hij de onschendbaarheid geniet die bij de artikelen 58, 59 en 120 van de Grondwet is bepaald, zodat de appelrechters door hem te veroordelen zonder dat die twee volksvertegenwoordigingen voor de vervolgingen verlov gaven, de voormelde bepalingen schenden.

2. Artikel 58 van de Grondwet, dat de parlementaire onverantwoordelijkheid en niet de onschendbaarheid betreft, houdt geen verband met de kwestie die door het middel wordt opgeworpen. In zoverre dit de schending van het voormelde artikel aanvoert, faalt het bijgevolg naar recht.

3. Vooraleer het werd gewijzigd bij de herziening van 28 februari 1997, verbood artikel 59 van de Grondwet de vervolging of aanhouding van de leden van een van beide kamers tijdens de zitting, zonder verlov van de betrokken kamer. De onschendbaarheid stond dus de uitoefening van de strafvordering in de weg.

Het huidige artikel 59, eerste lid, van de Grondwet, verbiedt alleen, behoudens de uitzonderingen die het bepaalt, de verwijzing of de rechtstreekse dagvaarding voor een hof of een rechtbank. Bijgevolg is het op gang brengen van de strafvordering voor het vonnisgerecht volgens één van de twee voormelde wijzen, en niet de voortzetting van het reeds aangevatte geding, aan het vereiste verlot onderworpen.

Weliswaar doet het verlot van een parlement de onschendbaarheid die is verkregen door de latere verkiezing in een ander parlement, niet verdwijnen. Zelf geldt die onschendbaarheid echter alleen voor de daden van rechtspleging die in de grondwettelijke bepaling die haar vaststelt zijn opgesomd.

4. Uit de stukken van de rechtspleging en de vaststellingen van het arrest blijkt dat de eiser, die destijds lid was van de Kamer van volksvertegenwoordigers, slechts op 12 november 2002 rechtstreeks voor de correctionele rechtbank werd gedagvaard, nadat de Kamer het openbaar ministerie daartoe verlot had gegeven.

Uit de rechtspleging blijkt ook dat de eiser na zijn verkiezing, in de loop van het geding, in de parlementen die bij artikel 120 van de Grondwet zijn bedoeld, niet meer het voorwerp heeft uitgemaakt van één van de akten van aanhangigmaking die bij het voormelde artikel 59, eerste lid, aan voorafgaand verlot zijn onderworpen.

5. De Gemeenschaps- en Gewestparlementen waarin de eiser werd verkozen dienden geen verlot te geven om de zaak bij het vonnisgerecht aanhangig te maken, aangezien de strafvordering aldaar regelmatig aanhangig was gemaakt voordat hij van die twee volksvergaderingen lid werd.

De voormelde parlementen dienden evenmin verlot te geven om het debat voort te zetten, de zaak in beraad te nemen, de berechting van de zaak of de uitoefening van de rechtsmiddelen, aangezien artikel 59 geen betrekking heeft op die handelingen.

6. De appelrechters verwerpen dus de door de eiser aangevoerde exceptie van niet-ontvankelijkheid naar recht.

Het middel kan niet worden aangenomen.

Over het tweede middel

7. Een misdrijf wordt geen politiek misdrijf louter door het feit dat het door een politieke partij of één van zijn leiders is begaan, dat het samenvalt met het programma van die partij of met de verkiezingspropaganda ervan, dat het volgens de bodemrechters “een ernstige aantasting van de democratische waarden” betekent, dat de dader ervan met name met een tijdelijk verlies van het recht om zich verkiesbaar te stellen werd bestraft en dat de beteugeling ervan als een wettig beschouwde inperking van de vrijheid van meningsuiting, vergadering en vereniging, wordt beschouwd.

Een misdrijf kan slechts een politiek misdrijf zijn, in de zin van artikel 150 van de Grondwet, indien het uit de aard van het misdrijf zelf noodzakelijk bestaat in een rechtstreekse aantasting van de politieke instellingen in hun bestaan, hun inrichting of hun werking, hetzij indien het werd gepleegd met het oogmerk om zulke aantasting op de politieke instellingen te plegen en het feit, gelet op de bijzondere omstandigheden waaronder het gepleegd wordt, rechtstreeks zulke aantasting tot gevolg heeft of kan hebben.

Het arrest oordeelt dat de misdrijven die de eiser ten laste zijn gelegd die aantasting niet tot gevolg hebben en ook niet konden hebben.

8. De appelrechters oordelen bijgevolg naar recht dat de misdrijven die het voorwerp van de vervolgingen uitmaken geen politieke misdrijven waren.

Het middel kan niet worden aangenomen.

Over het derde middel

9. In zoverre het middel de beslissing betwist volgens welke de lectuur van de verkiezingspamfletten en -documenten waarnaar het arrest verwijst, de bevestiging mogelijk maakt dat de telastleggingen bewezen zijn, en in zoverre het aanvoert dat de voorbeelden die door het hof van beroep als “afdoende genoeg” worden aangehaald, dit niet zijn, oefent het kritiek op de feitelijke beoordeling door de feitenrechters en is het niet ontvankelijk.

10. In zoverre het middel de schending van artikel 11 van het Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden aanvoert, zonder aan te geven in hoeverre de appelrechters die bepaling zouden hebben miskend, is het onduidelijk en dus niet ontvankelijk.

11. In zoverre het middel beweert dat de beslissing over de gegrondheid van de aan de eiser verweten telastleggingen steunt op de verwijzing door het arrest naar de verlaging van de bij wet voor die telastleggingen gestelde straffen, wat uit een onjuiste interpretatie van het arrest voortvloeit, faalt het naar recht.

12. Het feit dat aanzetten in het openbaar tot discriminatie, haat of geweld jegens een groep, een gemeenschap of de leden ervan, wegens het ras, de huidskleur, de afkomst of de nationale of etnische afstamming van deze leden of van sommigen onder hen, bestraft wordt, houdt geen beperking van het recht op vrijheid van meningsuiting in die onverenigbaar is met artikel 10 van het Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden.

In zoverre het middel het tegendeel aanvoert, faalt het naar recht.

13. De eiser heeft een conclusie neergelegd waarin hij aanvoert dat door een onderscheid te maken tussen onderdanen en vreemdelingen en door naargelang een verschillende behandeling voor te stellen, hij niet “noodzakelijk” strafbaar heeft gediscrimineerd.

Tegen die conclusie werpt het arrest op dat artikel 1 van de Wet van 30 juli 1981, onder discriminatie, dat strafbaar wordt gesteld, elke vorm van onderscheid, uitsluiting, beperking of voorkeur verstaat, die tot doel heeft of ten gevolge heeft of kan hebben dat de erkenning, het genot of de uitoefening op voet van gelijkheid van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden op politiek, economisch, sociaal of cultureel terrein of op andere terreinen van het maatschappelijk leven, wordt teniet gedaan, aangetast of beperkt.

Het arrest geeft vervolgens een definitie van de term “haat” dat met name de intolerantie omvat, waaraan uitdrukking wordt gegeven “in de vorm van een agressief nationalisme en ethnocentrisme, discriminatie en vijandigheid tegen minderheden, immigranten en afstammelingen van immigranten”.

Uit de stukken waarnaar het verwijst, haalt het arrest ten slotte de toespraken en illustraties waarvan de appelrechters onaantastbaar hebben geoordeeld dat ze openbaar aanzetten tot discriminatie of haat in bovenvermelde zin.

De appelrechters omkleden aldus hun beslissing regelmatig met redenen.

In zoverre mist het middel feitelijke grondslag.

Ambtshalve toezicht

De substantiële of op straffe van nietigheid voorgeschreven rechtsvormen zijn in acht genomen en de beslissing is overeenkomstig de wet geweest.

B. Over het cassatieberoep dat door G.-P. T. tegen de beslissing op de strafvordering is ingesteld:

De substantiële of op straffe van nietigheid voorgeschreven rechtsvormen zijn in acht genomen en de beslissing is overeenkomstig de wet geweest.

C. Over de cassatieberoepen die door de beide eisers zijn ingesteld tegen de beslissingen die, op de tegen hen ingestelde burgerlijke rechtsvorderingen, uitspraak doen over

1. het beginsel van de aansprakelijkheid :

De eisers voeren geen middel aan.

2. de omvang van de schadeposten :

Het bestreden arrest kent de verweerders provisionele schadevergoeding toe en houdt de beslissing over het overige van de door hen geformuleerde vorderingen aan.

Dergelijke beslissingen zijn geen eindbeslissingen in de zin van artikel 416, eerste lid, van het Wetboek van Strafvordering, en vallen niet onder de in het tweede lid van dat artikel bepaalde gevallen.

De cassatieberoepen zijn voorbarig en dus niet ontvankelijk.

Dictum

Het Hof,

Verwerpt de cassatieberoepen.

Veroordeelt iedere eiser in de kosten van zijn cassatieberoep.

Aldus geoordeeld door het Hof van Cassatie, tweede kamer, te Brussel, door afdelingsvoorzitter Francis Fischer, de raadsheren Jean de Codt, Frédéric Close, Paul Mathieu en Jocelyne Bodson, en in openbare terechtzitting van vier oktober tweeduizend en zes uitgesproken door afdelingsvoorzitter Francis Fischer, in aanwezigheid van advocaat-generaal Raymond Loop, met bijstand van griffier Fabienne Gobert.

Vertaling opgemaakt onder toezicht van raadsheer Luc Huybrechts en overgeschreven met assistentie van afgevaardigd griffier Véronique Kosynsky.

De afgevaardigd griffier,

De raadsheer,